

1

”Hvad er det?” sagde jeg og kiggede på en masse mennesker, der var stimlet sammen om en varevogn midt på torvet.

”En menneskemængde,” svarede Signe.

”Ja, det kan jeg da godt se,” sagde jeg.

”Hvorfor spørger du så?”

Min kusine har en diagnose. Mange ville sikkert påstå, at hun har flere end én. Det ved jeg ikke noget om, og jeg er også ligeglad. Hun er, som hun er, og det kan der ikke laves om på.

”Jeg mener selvfølgelig, at jeg godt kunne tænke mig at vide, hvorfor de lige har samlet sig her,” sagde jeg.

”Det ved jeg ikke,” sagde Signe.

Min kusine tager alting bogstaveligt og siger kun nøjagtigt, hvad hun mener. Hun har ingen sans for humor og kan af og til virke både fræk og uforskammet. Men det er hun ikke, hun tænker bare logisk. Hun er også det klogeste menneske, jeg nogensinde har mødt.

”Kom, lad os gå hen og se,” sagde jeg.

Vi gik over til flokken. Det var umuligt at se, hvad der foregik. Folk masede på og strakte hals. Det så ud ligesom i fjernsynet, når der bliver delt mad ud til sultende, desperate mennesker.

”Kun én til hver,” sagde en af mændene i bilen. Ikke noget med at tage til andre. Du har allerede fået, glem det bare.”

En kvinde masede sig fri af hoben, alt imens hun stirrede lykkeligt på pakken i sin hånd. Jeg greb fat i hendes arm.

”Hvad er det?” sagde jeg.

”Den sidste nye mobil. De deler dem ud gratis. Jeg vil bare sådan ønske, at jeg kunne tage med til hele familien.”

”Gratis?” sagde jeg. ”Hvorfor det?”

Hun trak på skuldrene.

”Aner det ikke. Det er vel et eller andet reklamestunt. Du skal være vaks, hvis du vil have en.”

Hun pegede over skulderen på mig. Jeg drejede hovedet og så folk komme rendende fra alle verdenshjørner.

”Kom,” sagde jeg og tog fat i Signe for at få hende til at følge med hen til bilen.

”Nej,” sagde hun og trak armen til sig.

Jeg blæste hende et stykke og udnyttede, at jeg var mindre end de voksne, så jeg uden besvær kunne trænge

gennem mængden og nå frem til mændene, som delte mobilene ud.

”Og her har vi så den sidste,” sagde en af dem og rakte pakken med den eftertragtede telefon ud ad vinduet.

Han så sig omkring og nød synet af de mange fremstrakte hænder, der kappedes om at komme først til. Jeg befandt mig under de andre og var dårligt nok synlig. Alligevel fik han øje på mig.

”Sidste telefon går til denne unge dame,” bekendtgjorde han majestætisk og rakte mig æsken.

Sure og skuffede kommentarer føg gennem luften, samtidig med at mængden gik i opløsning. De sidst ankomne fik at vide, at der ikke var flere mobilere. En fyr kom hen til mig.

”Jeg vil give dig tusind kroner,” sagde han. Du får dem på MobilePay. Tusind.”

”Du skal ikke sælge den,” sagde en kvinde. ”De kommer til at koste det tidobbelte i forretningen. Altså når de engang bliver givet fri.”

”Men hun fik den jo gratis,” sagde han, der ville købe mobilen af mig. ”Og hun har garanteret en i forvejen.”

Det havde jeg. Men samtidig ville jeg ikke undvære den nye, nu, da jeg havde været så heldig.

”To tusind,” sagde fyren. ”Du får to tusind, her og nu.”

Jeg kiggede på Signe. ”Hun virkede fuldkommen uinteressert.”

”Du kan få to tusind i rabat,” sagde jeg. ”Giv mig otte tusind.”

Fyren spærrede øjnene op, tydeligt chokeret over, at jeg var så hård i filten.

”Skal jeg betale otte tusind?! For en telefon, der kommer til at koste ti tusind i forretningen?”

”Den er helt ny,” sagde jeg.

”Men du fik den jo gratis.”

Damen, som havde fortalt, hvad telefonen ville ende med at koste, lo velfornøjet.

”Godt, min pige, bare stå fast. Du skal nok blive til noget.”

”Tre tusind,” sagde fyren, der ville købe mobilen. ”Det er mit sidste bud. Tre tusind. Det er mange penge for en pige på ... hvor gammel er du?”

”Hvorfor det?” sagde jeg.

”Men helt ærligt,” sagde han. ”Du har allerede én telefon. Okay, jeg giver dig fire tusind.”

Jeg tænkte. Fire tusind var mange penge. Og jeg var godt tilfreds med den telefon, jeg havde i forvejen. På samme tid føltes det sjovt at have fået en telefon gratis, næsten som om jeg var særligt udvalgt, skønt jeg bare havde været heldig og tilfældigt havde befundet mig på det rette sted på det rette tidspunkt.

”Nej,” sagde jeg. ”Jeg vil selv beholde den.”

Fyren så vred ud. Som om han overvejede at tage tele-

fonen med magt uden at betale for den. Han gloede misbilligende og viftede mig derefter af, som var jeg et irriterende insekt.

”Så op i røven med det!”